

Осъмъ души излѣзохме напредъ и заявихме, че желяемъ да отидемъ. Ние спуснахме една лодка, взехме оржжията и лопатитѣ си и малко храна и отплувахме за острова.

Вѣтърътъ бѣше утихналъ. Слънцето тѣй силно блѣстѣше, че бѣлиятъ чистъ снѣгъ, съ който бѣше покритъ планинския островъ, ослѣпѣваше очитѣ ни.

Ловътъ не бѣше лека работа. Изеднажъ се изпречиха предъ насъ голѣми мжчноти.

Планината бѣше стрѣмна и заледена. Движението изъ нея бѣше трудно. Скоро налетѣхме на цѣло стадо елени — едри, хубави, съ сива лъскава козина и грамадни разклонени рога. Единъ отъ тѣхъ бѣше по-едъръ отъ другитѣ. Той стоеше на висока скала и пазѣше стадото, на което бѣше водачъ: внимателно оглеждаше мѣстността, душеше въздуха и потрепваше кжсата си опашка.

Всички се снишихме къмъ земята и се стараехме, щото водачътъ еленъ да не ни забележи. Той бѣше гърбомъ къмъ насъ. Вѣтърътъ духаше отъ къмъ еленитѣ. Водачътъ не чувствуваше миризмата отъ човѣшкитѣ тѣла и стадото спокойно пасѣше мѣха по скалитѣ, разриваше снѣга и търсѣше изсъхнала и затрупана трѣва. Но ето, че единъ отъ насъ се подплѣзна. Подъ краката му се строполиха ситни камъни, които съ шумъ се прѣснаха надолу по стрѣмнината. Водачътъ-еленъ скочи отъ скалата, отпусна уши, заклати голѣмитѣ си рога и като стрела се понесе нагоре. Следъ него хукна и цѣлото стадо. Ние гледахме, какъ масата рога, като сжщинска гора, хвърчеха отъ скала на скала, отъ урва на урва. Всичко пропадна! Ловътъ бѣше загубенъ.

Ядосвахме се отъ неуспѣха и решавахме да се върнемъ обратно на кораба. Но какъ? Подъ насъ бѣха дълбоки пропасти, отвесни и страшни скали.

— Спрете, каза единъ отъ другаритѣ. Той извади едно вжже и каза да се навържемъ съ него единъ за другъ, та ако нѣкой падне, другитѣ да го задържатъ. Тръгнахме пакъ. Падане, ставане — безъ край.